

Nr 608

Av herr Wachtmeister, *angående talan mot avgörande i konkursmål.*

Konkurslagens 211 § fjärde stycket har följande lydelse:

»Beträffande talan mot avgörande i mål, som nu sagts, gälle vad i rättegångsbalken är stadgat om talan mot beslut i mål, som väckts vid underrätt. Över underrätts eller hovrätts beslut, varigenom sådan av gäldenären förd talan, som avses i 183 § tredje stycket andra punkten, blivit bifallen, må klagan ej föras.»

Bland domstolsjurister har första meningens formulering vållat en viss osäkerhet. Än kallas sådant avgörande för dom, än för slutligt beslut. Vissa anse, att lagstiftaren måste ha menat dom, enär målen avgöras medelst dom, och att för fullföljd, i vanliga fall genom vad, här gjorts ett undantag däri-genom att besvär föreskrivits (fullföljd mot slutliga beslut sker genom besvär).

Andra åter hävda, att det strider mot rättegångsbalkens innersta väsen, att en dom skall fullföljas genom besvär; alltså måste avgörandet ske genom slutligt beslut.

Resultatet är, att varje domare har sin åsikt och att vid samma domstol t. ex. arvodesprövning för rättens ombudsman och konkursförvaltare sker än genom dom, än genom slutligt beslut, allt beroende på ordföranden. Denna oenhetliga rättstillämpning skulle kunna undvikas, om första meningen gåves någon av följande lydelser:

»Beträffande talan mot slutligt avgörande i mål, som nu sagts — — — som väckts vid underrätt.»

eller

»Rättens avgörande i mål, som nu sagts, sker genom slutligt beslut.»

Under hänvisning till ovanstående motivering hemställles,
att riksdagen måtte besluta ändring av 211 § tredje stycket konkurslagen på sätt, som ovan föreslagits.

Stockholm den 26 januari 1962

Hans Wachtmeister